

Pautes de correcció de Filosofia.

- El corrector té el deure d'estar informat sobre la normativa vigent i les instruccions donades per la coordinació de les PAAU relatives a les matèries de l'àrea de Filosofia de les PAAU. Ha de tenir, per consegüent, una idea clara del nivell de coneixements i de destreses esperables en un estudiant de batxillerat.
- No correspon al corrector cap modificació personal, sovint més o menys inconscient, dels criteris de correcció ni cap establiment del grau de severitat correcte en funció de la dificultat de la prova. Les proves de Filosofia i d'Història de la filosofia tenen la dificultat que la coordinació de les PAAU considera adequada per assolir els seus objectius (que són complexos) i tota interpretació personal (perfectament legítima, d'altra banda) introdueix un factor d'iniquitat i de desordre en el moment en què s'aplica per alterar els criteris comuns que s'exposen a continuació. És ben clar que qualsevol proposta de discussió que pugui servir per millorar aquests criteris comuns serà ben rebuda per la coordinació de Filosofia.
- El corrector ha de respectar les normes establertes per a la puntuació total i parcial de la prova. Cal que la correcció es faci explícita en l'assignació de punts a les parts o preguntes i que aquesta assignació es justifiqui pels procediments habituals en la correcció de textos semblants (anotacions i signes convencionals en vermell). Queda exclosa, tant en la qualificació global com en les parcials, tota temptativa de precisió que vagi més enllà del mig punt. Ni la puntuació màxima ni la mínima són ideals inassolibles (de perfecció o d'imperfecció) i no hi ha cap raó per evitar-les.
- El corrector ha d'esperar que l'estudiant respongui els temes o preguntes tal com estableix literalment l'examen. No es pot ni s'ha de demanar més que una resposta que s'ajusti a la pregunta, correcta i, si és possible, concisa. No es pot qualificar res que vagi més enllà d'això (evacuació de temes preparats, dades irrellevants sobre aspectes aparentment relacionats amb l'examen, etc.). D'altra banda, s'avaluen l'encert i la completesa del que es diu, no del que es podria haver dit.
- El corrector és, primer de tot, un bon lector de l'examen. Només un bon lector pot resoldre amb criteri les paradoxes que engendra la interpretació de qualsevol normativa de correcció com aquesta. En aquest punt, l'alumne que s'examina pot ajudar el corrector escrivint bé, no fent faltes, etc.. Només en aquest sentit (que ja és molt important) intervenen qüestions de competència gramatical (que s'han de jutjar directament amb altres exàmens d'altres matèries) en els criteris de correcció de les matèries d'aquesta àrea. Les qualificacions parcials i final ja vénen carregades amb aquest element de la qualitat formal de l'escriptura de l'alumne. No s'ha d'afegir cap possible descompte de punts *extra* per aquest motiu al final de l'examen.

criteris específics de correcció i qualificació de Filosofia:

La normativa apunta a la redacció d'un sol text. No ha de sorprendre, doncs, que l'estudiant redacti el seu examen sense solució de continuïtat. Ni la divisió, si és raonable, ni l'absència de parts s'han de premiar o penalitzar particularment. Els criteris per a l'avaluació del text es desglossen en tots els exàmens en quatre qüestions que s'han de puntuar de la següent manera:

- 1) La claredat i la precisió en la identificació del tema principal del text (1 punt) i de l'argument de l'exposició que en fa l'autor (1 punt) són l'essencial.
- 2) Aquesta pregunta demana una definició o una explicació que cal fer a partir de la comprensió del text. És una pregunta exigent, que no admet gaire marrades. El punts s'han de repartir entre tres moments:
 - a) L'explicació o la definició és clara (1 punt)
 - b) L'explicació o la definició s'ajusta al sentit del text (1 punt)
 - c) S'aclareix bé aquesta relació entre el text i el significat del concepte que cal explicar (1 punt).
- 3) És clar que la comparació no ha de ser forçada ni anecdòtica. Però també és clar que és difícil trobar exemples per a un exercici d'aquest tipus. Aquest tipus de dificultat prevista ha de ser premiada quan se supera bé. Per això els punts s'han de repartir només així:
 - a) La comparació que es proposa té sentit (1 punt)
 - b) S'explica amb claredat el concepte amb què es compara el del text (1 punt)
 - c) La comparació es fa explícita (diferències, analogies, problemes, exemples, etc.) i no és una simple juxtaposició (1 punt).
- 4) La consistència de les raons que s'al·leguen (perquè, evidentment, el sentit de l'opinió no compta per a res) (1 punt) i la capacitat d'elegir directament o indirecta la tesi que s'aprova o es desaprova (1 punt) són l'essencial.